

De Kasteel Vrouwe

Eerste druk, juli 2012

© 2012 E.C. Pieterse

Correctors: N.J.A. Koeken en E. Pieters-Van Selm

Vertaler: N.J.A. Koeken

Illustrator voorkant: N.J.A. Koeken

ISBN: 978-90-484-2504-4

NUR: 340

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer

www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

DE
KASTEEL
VROUWE

E.C. PIETERSE

Voor Nat,

Omdat je de schouder bent waar ik op leun,
Het oor bent dat naar mij luistert,
De voet die mij een schop onder mijn kont geeft wanneer ik mijn
grootste eigen vijand ben.
En de beste vriendin waar een meid maar om kan vragen.

Voor mama,

Omdat je zo vaak dreigde dat je in zou breken in mijn huis als ik niet
snel een kans nam met dit manuscript.

Dit verhaal is vertaald door een Nederlands meisje en daarna nagekeken door een ander Nederlands meisje, omdat ze lief genoeg waren om mij te helpen.

Als je hierna nog steeds dingen vindt, moet je maar de schuld geven aan die Nederlandse Dyslecticus die het oorspronkelijk geschreven heeft.

Inhoudsopgave

1: Ontmoeting	7
2: Voorbereidingen	13
3: Reizen	17
4: Gevoelens	22
5: Gewond	28
6: Dwalen	34
7: Onduidelijk	40
8: Overval	44
9: Meningsverschil	53
10: Gasten	59
11: Onthullingen	66
12: Consequenties	74
13: Storm	80
14: Onderkomen	85
15: Ontsluieren	89
16: Kansen	96
17: Kennissen	101
18: Ongeluk	107
19: Onrustig	112
20: Verrassing	119
21: Advies	124
22: Rechtzetten	131
23: Beproeving	140
24: Confrontatie	148
25: Afloop	157
26: Aankomst	164
27: Tocht	171
28: Rusteloos	181
29: Hulp	189
30: Finale	198

I: Ontmoeting

Ze had zich nooit echt speciaal gevoeld, ook al zeiden mensen in haar omgeving dat ze dat wel was. Ze zag zichzelf zoals ze was; een kind zonder moeder, opgevoed door haar vader en zijn tweede vrouw, haar tante. Toen ze drie jaar was, had ze gezien dat haar moeder met een dolk in haar borst gestoken werd. Wie was de dader? Het kind wist het niet, noch de jonge vrouw die in de plaats van het kind was gekomen. Dat was een deel van de reden waarom mensen haar speciaal vonden.

De andere reden was dat ze de enige dochter van heer Frederick Gaeli van Kasteel Geastwood was, het enige kind van vrouwe Lilliane. Ze had nog twee broertjes gekregen na haar moeders dood. Haar tante Louisa was het jongere zusje van haar moeder. Hun uiterlijk en manier van doen kwamen overeen, maar hun karakters waren zeer verschillend. Haar moeder was lief en zachtaardig, vrouwe Louisa was koud en moeilijk. Ze voelde niks voor het kind dat niet van haar was en maar weinig voor de twee die dat wel waren. Ook al droeg dat eerste kind dezelfde naam als haar zuster; Lilliane Mariah Gaeli.

Haar broers Frederick en Donovan, nog maar elf en twaalf jaar oud, traiden al vanaf het moment dat ze konden lopen om meester in het zwaardvechten te worden. Donovan zou heer van het kasteel worden na het overlijden van hun vader en Frederick een hoge officier in het leger van de koning. Beide jongens waren voorbestemd voor een succesvol en eerzaam leven. Haar toekomst was minder voorspelbaar.

Over twee dagen zou ze vijftien worden en dat betekende dat de tijd die haar vader had om een geschikte man voor haar te vinden afliep. Als ze niet getrouwd was voor haar zestiende verjaardag, zou ze waarschijnlijk nooit trouwen. Er waren maar weinig mannen van haar leeftijd in haar omgeving. En door de voortdurende oorlog hadden ze ook geen lange levensverwachting.

Ze zuchtte en ging door met haar taak. Het was tijd om te pakken

voor haar reis. Haar dienstmeisje wachtte op haar. Eliza was twee jaar jonger dan zij. Eliza's moeder Beth was haar kindermisje geweest en onmisbaar na de dood van haar moeder. Haar vader wilde haar naar een klooster sturen dat 500 kilometer stroomopwaarts lag. Donovan zou haar ernaartoe begeleiden. Het klooster lag in de hoofdstad, die vele malen groter was dan het kleine dorp bij Kasteel Geastwood. De kans om daar een geschikte echtgenoot te vinden was beter.

Het avondmaal was zoals gewoonlijk een bijeenkomst van mensen en lawaai. Bedienden liepen af en aan en haar vader vermaakte zijn gasten luidkeels. Soms waren het geestelijken of hoogopgeleide officieren uit het dorp, andere keren waren het edelen op doorreis.

Lily was nerveus. Haar vader zou haar toch zeker niet alleen met Donovan en haar dienstmeisje laten reizen? Maar hij had niemand anders genoemd. Het reizen in oorlogstijden was al gevaarlijk genoeg, maar haar broer, hoe bedreven hij ook was in het zwaardvechten, was pas twaalf jaar en nog geen volwassen man. Ze wist dat haar vader niet zoveel om zijn dochter gaf, hij had nooit veel tijd voor haar. Heer Frederick moest een kasteel besturen, brieven schrijven naar de koning en twee zoons opleiden. Dochters waren de verantwoordelijkheid van de vrouw. Maar om haar nou alleen met een jonge knul te laten reizen? Dat zou raar staan in de ogen van de adel.

Dit was echter niet de enige reden waarom ze nerveus was. Eliza had vandaag de tijd genomen voor haar taken en deze keer had ze er zo lang over gedaan dat haar meesteres te laat was voor het maal.

Ze was bijna vijf minuten te laat voor het laatste diner dat ze in lange tijd met haar familie zou hebben. Ze haastte zich door de gangen, op haar hielen gevolgd door Eliza. Gelukkig had ze zich omgekleed voor het diner terwijl Eliza aan het inpakken was. De deur van de grote zaal kwam in zicht. Ze stopte en, nadat ze tegen Eliza had gezegd dat ze kon gaan, haalde ze diep adem voordat ze de deuren opende. Normaal zou een bediende de deur openen, maar tijdens het diner was hij aan het serveren. Haar hoop om ongezien binnen te komen, verdween toen ze alle hoofden naar de deur zag draaien.

Haar tante keek naar haar met ongenoegen, maar haar vader glim-

lachte en reikte zijn hand naar haar uit. ‘Daar is ze, heren, mag ik u voorstellen aan mijn dochter, vrouwe Lilliane Gaeli van Kasteel Geastwood. Lilliane, deze drie heren zijn hoge officieren in het leger van de koning. Ze hebben toegestemd om met jou en Donovan naar het klooster van St. Catherina te reizen.’

Haar vader nam haar bij de hand en klopte erop terwijl hij haar introduceerde bij de drie mannen, James Johansson, een zekere luitenant Marsh en heer William Roderick Marsh. Ze knikte naar de twee mannen, maar heer Marsh was buiten haar oogbereik.

Lily ging vlug naast haar tante en jongste broer Frederick zitten. Ze waren al begonnen aan de soep. Haar soep was ook neergezet en zo goed als koud geworden. Ze pakte haar lepel en deed alsof ze at, zich ervan bewust dat een paar ogen aan tafel haar bestudeerden.

‘Waar bleef je?’ siste haar tante haar toe.

‘Het spijt me, moeder. Ik was de tijd uit het oog verloren.’

Moeder. Het woord werd uitgesproken met het vereiste respect, maar niet met liefde. Ze voelde geen liefde voor de vrouw die drie weken na haar moeders dood met haar vader was getrouwd. Ook in de trant van tante hield ze niet van haar.

Haar vader gaf het teken aan de bediendes dat de soep weggehaald kon worden en het vlees en brood op tafel mochten komen. Lily was blij dat haar koud geworden gerecht weggehaald werd. Stiekem durfde ze een blik te werpen op de man aan de andere kant van de tafel. Hij had haar bijna constant aangestaard sinds ze was gaan zitten. Diepblauwe ogen ontmoetten haar bruine ogen en een grijns die Lily bij zijn gezicht vond horen, speelde om zijn lippen. Ze knikte hem toe en keek toen weg, zich zeer bewust van haar tante naast haar en wat het zou betekenen als ze betrapt zou worden terwijl ze een man die ze net ontmoet had, aanstaarde. Ze voelde dat hij ook wegkeek en een zucht van opluchting ontsnapte haar.

Terwijl het diner vorderde, luisterde Lily naar de mannen en beantwoordde af en toe een vraag die aan haar gericht was. Ze voelde dat ze soms bestudeerd werd en wist dat hij nog steeds naar haar keek. Ze durfde niet nog eens naar hem te kijken, haar tante hield haar streng in de gaten. Wie deze heer William Roderick Marsh ook

was, het zou misschien wel interessant zijn om meer over hem te weten komen.

Het leek of het diner langer geduurd had dan normaal. Lily was blij toen het voorbij was en ze zich naar haar kamer terug kon trekken. De doordringende blauwe ogen van heer Marsh hadden haar waar ze ook ging in het vertrek gevolgd. Ze vroeg zich af waarom hij haar zo interessant vond. Hij had geen woord tegen haar gezegd. Terwijl ze zich omdraaide in haar bed, vroeg ze zich af wat hij nu deed. Sliep hij, geen enkele zorgen over de komende reis of was hij wakker en dacht hij aan iets? Misschien zelfs aan haar?

Ze draaide zich weer om en berispte zichzelf voor zulke gedachten. Hoewel haar vader katholiek was en haar moeder niet, was ze opgevoed met de overtuiging dat gedachtes aan een man fout waren, vooral de gedachtes die zij nu had. Met een zucht stapte ze uit bed en deed haar kamerjas aan. Misschien zou een wandeling in de door maanlicht verlichte gangen haar goed doen. Dat werkte ook toen ze nog een kind was. Ze was er immers niet zeker van of ze ooit nog een bewoner van dit kasteel zou zijn.

Ze liep stilletjes en ontweek de sterk verlichte delen van de gangen. Hoewel ze bekend stond om haar nachtelijke wandelingen, keurde haar tante het af. Ze was verbaasd dat het licht in de grote zaal nog aan was. De wind blies door de open ramen gelach en gezang de gangen van het oude kasteel binnen. Ze stelde zich voor dat heer Marsh daar was, pratend met haar vader, wijn drinkend en misschien zelfs flirtend met een van de dienstmeisjes. Ze schudde vlug haar hoofd. Het beeld wekte afkeer bij haar op, maar het bracht haar ook op een idee. Dit was het perfecte moment om meer over hem te weten te komen. Zijn kamer was hier vlakbij en alle mannen waren beneden. Ze sloop naar zijn kamer en hield haar oor tegen de deur. Het was stil binnen, een teken dat hij beneden bij de anderen was. Ze opende de deur en glipte de kamer in.

Ze was al eerder in dit vertrek geweest. Een jonge vrouw had met haar vader gereisd en in het kasteel gegeten en gerust. Het zag er anders uit nu er spullen van een man in lagen. Hij was er nog maar sinds

deze middag, maar hij had in elke hoek van de kamer al iets liggen. Kleren en persoonlijke spullen lagen op het bed en op een paar stoelen. Het leek erop dat ze alleen was.

Langzaam gleden haar handen over de kleren en voelden haar vingers hoe zacht de stof was. Tegelijkertijd vroeg ze zich af hoe zijn huid zou voelen. Geen andere man had deze gevoelens bij haar losgemaakt. Ze vroeg zich af of hij haar reactie op hem had opgemerkt, of dat ze gewoon een meisje was dat hij moest begeleiden. Zou hij echt flirten met de dienstmeisjes? Sommige mannen waren meedogenloos. Ze had het vaker gezien.

‘U speelt een gevaarlijk spel, mejuffrouw.’

Ze draaide zich om bij het plotselinge geluid van zijn stem. Hij stond op een korte afstand van haar en grijnsde op zijn aparte manier. Eerst staaarde ze naar haar voeten, niet wetend wat ze tegen hem moest zeggen, maar toen ze besepte dat hij niets anders droeg dan een handdoek om zijn middel, hief ze snel haar kin de lucht in. Zijn borst en benen glinsterden van de waterdruppeltjes en het duurde even voor ze zichzelf onder controle had. Ze had nog nooit eerder een man in zodanige staat gezien.

‘Vergeef me, heer, ik heb me vergist in de kamer.’ Ze wilde hem passeren, maar hij greep haar arm en stopte haar.

‘Is dat zo?’

‘Ja. Als u me nu wilt excuseren, ik wil naar mijn eigen kamer terug.’

Hij verslakte zijn greep, maar liet haar arm niet los. ‘Misschien moet ik u terug begeleiden om er zeker van te zijn dat u niet weer verdwaalt.’

‘Ik ben bang dat dit een verkeerde indruk wekt als iemand ons zou zien terwijl u dat draagt, heer, vooral op dit late uur...’ zei ze en keek stoutmoedig naar zijn borst en blote benen.

Nu was het zijn beurt om weg te kijken. Ze was blij te zien dat ze ook op hem effect had. ‘Uw scherpe tong zal u ooit in de problemen brengen, vrouwe Lilliane.’

Hij liet haar arm los en pakte het dichtstbijzijnde hemd om aan te trekken. Toen hij de doek liet vallen dat zijn achterste bedekte, keek ze, onzeker over haar volgende stap, met grote ogen weg. Moest ze gelijk weggaan of wachten tot hij haar wegstuurde? Hij kleedde zich

langzaam aan; het was bijna of hij eraan gewend was dat te doen in het bijzijn van vreemde vrouwen.

Toen hij klaar was en zich omdraaide, was hij verrast dat ze er nog steeds stond.

‘U hebt gelijk, vrouwe Lilliane, u kunt maar beter gaan.’

Hoewel ze in de war was door zijn plotselinge norske gedrag, dacht ze dat ze hem deze keer maar beter kon gehoorzamen. Hij had toch wel gelijk. Als een van haar broers haar hier betrapte, zou het zeker tegen haar vader verteld worden en dat zou alleen maar tot problemen leiden. Voor haar en voor de man in wiens kamer ze zich nu bevond. Als haar tante haar zou betrappen, zou het helemaal serieuze consequenties hebben.

Terwijl ze uit zijn kamer glipte en door de gangen naar haar eigen kamer sloop, besefte ze hoe haar smoesje geklonken moest hebben. Alsof ze zich echt zou vergissen in de kamers van het kasteel waarin ze opgegroeid was.